

**БРУС СТЪРЛИНГ, ЛУИС
ШАЙНЪР
МОЦАРТ С ОГЛЕДАЛНИ
ОЧИЛА**

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 1994

chitanka.info

Райс оглеждаше ширналия се пред него Залцбург от осемнадесети век. Гледан от хълма на север, градът приличаше на полуизядена пица. Мрачно издигащи се към небето кули и сивкави неуютни хамбари обграждаха руините на катедралата „Сейнт Руперт“. Над рафинерията се издигаше гъст бял дим. Дори тук, под клоните на разлистения дъб, Райс усещаше в устата си тежкия дъх на суров нефт.

От крещящото историческо несъответствие само му стана по-забавно. А и от гледката на наподобяващата гигантски фалос помпена станция, която пръхтеше на централния площад. Блестящият нефтопровод пък раздираше като светкавица лабиринта от лъкатушешите каменисти улички на Залцбург. Грубичко бяха постъпили с градчето, но вината не беше на Райс. Темпоралният лъч бе избрал една случайна точка от залежния пласт под Залцбург, а след това бе разширил прохода между този свят и епохата, от която идваше Райс.

Целият комплекс бе разположен върху площ от близо една квадратна миля и ограден с висока телена ограда. Вече две години Райс живееше и работеше зад тази стена, изпращайки групи във всички посоки на света — едни от тях наемаха китоловци от Нантъкит да работят на танкерите, други сформираха екипи от местни хора, за да прокарват нефтопроводи до далечни места като Синай или Мексиканския залив.

И ето че сега бе излязъл за пръв път навън, за да види как изглежда всичко това от другата страна. Бе излязъл въпреки протестите на Съдърланд — завеждащата политическия отдел на компанията. Дори само появата му можеше да задълбочи още повече шока от бъдещето, който застрашаваше жителите на града. Всъщност Райс с труд понасяше тази жена. А и без това бе крайно време да си вземе малко почивка — планът за добива се изпълняваше и преизпълняваше редовно.

Някакъв мотопед пърпореше нагоре по хълма, огласяйки скалите със задъханото си скрибуцане. Стиснал под мишница масивен стереокасетофон, младежът върху седалката загуби ритъм с педалите, подаде отчаяно газ и най-накрая мотопедът му угасна недалеч от дъба. Едва сега Райс разпозна музиката, която се лееше от стереоколоните — „Четиридесетата симфония в си минор“. Момчето зърна приближаващия се към него Райс и намали звука.

— Добър вечер, господин инсталационен управителю. Надявам се, че не ви попречих?

— Не, всичко е наред.

Райс веднага забеляза, че вместо старомодна перука мотопедистът носи модерна прическа тип „конска опашка“. Бе го виждал да се навърта край портала, където група от неизменни зяпачи кибичеха денем и нощем, за да просят транзистори, найлонови чорапи и пеницилинови ампули. Но този път музиката го накара да си припомни и нещо друго.

— Ти си Моцарт, нали?

— Волфганг Амадеус Моцарт, ваш предан слуга — поклони се младежът.

— Проклет да съм. Знаеш ли какво слушаше току-що?

— Върху касетата е изписано моето име.

— Точно така. Защото ти си композирал музиката. Или май е поточно да се каже, че е трябвало да я композираш. След около петнадесетина години...

Моцарт кимна с глава:

— Толкова е красиво. Познанията ми по английски са твърде слаби, за да изразя своето възхищение от него.

Ако беше на мястото на младежа, всеки друг от останалите кибици досега да му бе досадил с безспирните си молби. Ето защо Райс беше дълбоко впечатлен от неговата тактичност, а не по-малко и от доста добрия му английски. Стандартният речник на туземците рядко се простираше отвъд думички като „радио“, „лекарства“ и „чукане“.

— В града ли се връщаш?

— Да, господин инсталационен управителю.

Имаше нещо в това момче, което покоряваше. Ентусиазмът, блясъкът в очите. А и без съмнение фактът, че той можеше да стане един от най-великите композитори на всички времена.

— Остави тези титли — рече Райс. — Вие тук къде ходите да се забавлявате?

* * *

В началото Съдърланд не искаше Райс да присъства на срещата. Но експертът на компанията по темпорална физика беше именно той, а Джеферсън имаше навика непрестанно да измъчва американския персонал с въпроси за дупки във времето и паралелни светове. Самият Райс бе развълнуван от възможността да се срещне лично с Томас Джеферсън, първия президент на Съединените американски щати. Дватама със Съдърланд седяха на тръни в приемната зала на замъка Хохензалцбург. Въпреки климатичната инсталация Райс почувства, че се поти под плътния дакронов костюм.

— Бях забравил колко спарват тези дрехи — промърмори той.

— Радвам се, че днес поне не носиш онази проклета шапка — отвърна Съдърланд. Реактивният лайнер от Америка закъсняваше и тя все по-често поглеждаше часовника си.

— Моята любима триъгълна шапка? — възкликна Райс. — Не ти ли харесва?

— За Бога, това е шапката на масонистите! Символ на антимодернистичната реакция.

Нямаше по-голяма треска в окото на Съдърланд от Освободителния фронт на свободното масонство — местна религиозно-политическа групировка, която вече бе организирала няколко патетични нападения срещу нефтопровода.

— О, престани, Съдърланд. Тази шапка ми я подари един приятел на Моцарт. Запознахме се в онзи музикален вертеп в центъра.

— Моцарт? Да не си се сприятелил с него? Не мислиш ли, че трябва да го оставим на мира? След всичко, което му сторихме.

— Глупости! — отвърна Райс. — За мен това бе истинско удоволствие. Прекарах цели две години в здраво бачкане, докато ти се гъбаркаше с Робеспьер и Томас Пейн. И сега се нахвърляш върху мен, само защото с Моцарт си направихме заедно веселбата. А какво ще кажеш за Паркър? Всяка нощ им пуска по радиото най-новото от попмузиката? Слушат го във всяка къща на проклетия ти град.

— Той отговаря за пропагандата. Повярвай ми, ако можех, щях да го спра. Но с Паркър случаят е особен. Има несъкрушими връзки на много важни места в Реалното време. Да оставим това, а? Просто се постарай да бъдеш вежлив с президента Джеферсън. И без това напоследък е имал достатъчно главоболия.

В този момент секретарката на Съдърланд, доскорошна местна матрона, обяви за пристигането на самолета. Само след миг Джеферсън нахлу гневно в стаята. Беше едър на ръст, имаше най-червената коса и най-пламтящите очи, които Райс бе виждал някога.

— Седнете, господин президент — Съдърланд махна с ръка към едно от креслата. — Кафе или чай?

Джеферсън се намръщи.

— Бих предпочел мадейра — рече той, — ако имате.

Съдърланд кимна към секретарката.

— Как беше полетът? — запита тя.

— Впечатлен съм от вашите машини — отвърна Джеферсън, а Райс забеляза, че при споменаването на полета ръцете му затрепераха. — Бих искал да сте толкова добри и в политическо отношение.

— Знаете, че не мога да отговарям за решенията на моите началници — отвърна Съдърланд. — Що се отнася лично до мен, искрено съжалявам за някои неприятни странични ефекти от нашата работа. Флорида ще ми липсва.

Райс се наведе напред, подразнен от разговора.

— Не сме се събрали тук, за да обсъждаме политиката, нали? — попита той.

— Свободата, господине — погледна го Джеферсън. — Това, за което говорим, е свободата.

В този момент се появи секретарката и поднесе на президента поръчаната чаша мадейра. Докато я надигаше, ръцете му видимо потрепераха. Джеферсън отпи и лицето му отново придоби нормален цвят.

— Дадохте доста обещания, когато сключихме съюза — продължи той. — Гарантирахте ни свобода, равенство и възможност сами да търсим щастието си. Вместо това разпростряхте навсякъде машинариите си, вашите евтини стоки разлагат народа на моята велика страна, богатствата ни изчезват в бездънната паст на вашата крепост, за да не се появят никога вече!

При последното изречение Джеферсън скочи на крака, а Съдърланд се сви в креслото си и промълви:

— Нашето взаимно благоденствие изисква известен период за нагласа...

— Я стига, Том! — прекъсна я Райс, като се обърна към президента. — Остави тия тъпанарщини за „склучване на съюз“ и прочие. Първо, ние изритахме британците и те сложихме на тяхно място. Второ, може наистина да изпомпваме нефт и да отнасяме картини, но това няма нищо общо с твоята свобода. Прави каквото искаш, само не ни се мотай пред краката, ясно ли е? Ако ни трябваше политически събеседник, можехме да си оставим британците.

Джеферсън приседна. Съдърланд побърза да му налее втора чаша.

— Не разбирам — промърмори той. — Идвате от далечното бъдеще, а кой знае защо искате да унищожите своето минало!

— Не е така — поклати раздражено глава Райс. — Виж сега, историята е като дърво, разбираш ли? Когато се върнеш назад и объркаш нещо в миналото, това означава, че от стъблото се е отделил още един клон. Е, този клон е вашият свят.

— Значи така — кимна Джеферсън. — Моят свят не води към вашето бъдеще.

— Правилно — рече Райс.

— И вие го поругавате и грабите на воля, докато вашият собствен свят остава неопетнен и сигурен! — Джеферсън отново скочи на крака. — Тази идея е чудовищна, тя надхвърля всякакво въображение! Няmate ли човешки чувства?

— За Бога — въздъхна Райс. — Разбира се, че имаме. А какво ще кажеш за радиото, за списанията и за лекарствата, които ви донесохме? Мислиш ли, че ни беше лесно да се появим сред вашите едри шарки, немити якички и чернокожи роби, дрънкаци за свобода и човечност? — Райс впи поглед в лицето на Джеферсън. Президентът сведе глава и приседна за трети път. — Виж — продължи Райс, — искам да се разберем. Може би наистина от твоя гледна точка нещата стоят така, но в края на краищата — това е животът, нали? Какво всъщност искаш? Коли? Филми? Телефон? Контрол над раждаемостта? Само ни кажи и ще го имаш.

Джеферсън притисна слепоочията си с пръсти.

— Вашите думи не означават нищо за мен, господин... Искам само да се върна вкъщи. Колкото се може по-скоро.

* * *

Райс откри Моцарт да разчиства масите в една от залите на замъка Хохензалцбург.

— Волфганг! Как е новата работа?

Моцарт остави купчината чинии, които носеше и прокара ръка през косата си.

— Волф — рече той. — Наричай ме Волф. Звучи по-модерно, не мислиш ли? Иначе тук е чудесно.

— Все още ли живееш в града?

— Да, но вече имам собствена стая. Ще дойдеш ли тази вечер на гуляя?

— Ами да. Ако искаш, почакай ме да се преоблека и ще слезем заедно до града.

Докато двамата се спускаха по криволичещите улички, оставили зад себе си охранявания участък на инсталацията, Райс долови празничното настроение, завладяло градчето. Когато влязоха в клуба и ги обгърна приятният сумрак, управителят почувства да се отпуска, макар че подобно на всички от своето време и той стърчеше с една глава над тълпата. Мястото до скоро е било изба — набързо реконструирана, защото някои от стените още не бяха измазани. Посетителите бяха местни, повечето носеха по някой и друг парцал от Реалното време, който бяха успели да замъкнат от инсталацията. Едно от момчетата дори бе нахлузило на главата си копринени бикини.

Моцарт излезе на сцената. Минуетоподобно арпеджио на китара се сля с оглушителни хорални мотиви. После отгоре им се стовари съкрушителният трясък на синтезатора. Публиката нададе възторжен рев и посипа Моцарт с празнични конфети, накъсани от ръчно рисуваните тапети на стената. След представлението Моцарт приседна до Райс и двамата запалиха цигари с турски хашиш. Моцарт започна да го разпитва за бъдещето.

— Имаш предвид моето настояще, нали? — попита Райс. — Няма да повярваш. Шест милиарда население и никой не е длъжен да работи, ако не иска. Петстотин канала на телевизията. Коли, хеликоптери, дрехи — да те затрупат. Леснодостъпен секс. В изобилие. Искаш музика? Можеш да имаш собствено звукозаписно студио.

— Наистина ли? Какво ли не бих дал да видя това. Не мога да разбера защо си го напуснал?

Райс сви рамене.

— Е, ще постоя тук петнадесетина години, докато свърши проектът, и сетне ще се прибера.

— Петнадесет години?

— Аха. Трябва да ти обясня как работи процесът. В момента е точно толкова голям, колкото през него да минава телефонният кабел и нефтопроводът, а и някоя и друга пощенска пратка за Реалното време. Но ужасно скъпо ще е, ако трябва да се разшири до такава степен, че през него да минават хора и техника. Толкова е скъпо, че го правим само два пъти — в началото и в края на проекта. Така че в известен смисъл ние сме отрязани от света.

Райс се закашля и изпусна гъст облак дим. Хашишът изглежда бе поразвързал езика му. Седи си тук и разказва на Моцарт за красотите на бъдещето, а знае добре, че момчето няма никакъв шанс да получи зелена карта. Не беше само той. Милиони мечтаеха да емигрират в бъдещето — местни помощници на най-различни проекти в Римската империя, древен Египет и къде ли не.

— Толкова съм щастлив, че попаднах тук — продължи Райс. — Това е като да размесваш колода от исторически събития. Никога не знаеш какво ще стане след това. — Той се наклони към Моцарт, поразен от внезапно хрумналата му мисъл. — Слушай, кажи ми какво мислиш. Смяташ ли, че оскърбяваме вашето време? Мразиш ли ни, задето се изтърсихме във вашия свят?

— Ти майтапиш ли се? Ами вие сте героите на Залцбург. Знаеш ли, че вашият мистър Паркър обеща да запише тазвечерното ми изпълнение? Скоро ще ме знае цяла Европа!

— Да, ама тази Съдърланд непрестанно се яде за симфониите, дето никога няма да ги напишеш.

— Глупости! Не искам да пиша никакви симфонии! Винаги, когато поискам, мога да си ги пусна. Коя е тази Съдърланд? Да не ти е гадже?

— Не, тя отговаря при нас за местните. Дантон, Робеспьер и прочие. Ами ти? Имаш ли си някоя?

— Още от малък, но не е нещо особено.

— Така ли?

— Да, когато бях на шест години ме приеха в двора на Мария Тереза. Играех си с дъщеря ѝ, Мария Антония. Сега държи да я наричат Мария Антоанета. Обичахме да свирим заедно. Често се шегувахме, че като пораснем ще се оженим, но тя замина за Франция при онази свиня Луи.

— По дяволите! — възкликна Райс. — Това е страшно интересно. Знаеш ли, там, откъдето идвам, тя е само една легенда. По време на Френската революция са ѝ отрязали главата.

— Не, не са...

— Става дума за *нашата* Френска революция — поправи се Райс. — Вашата не беше толкова кървава.

— Ако те интересува, защо не я посетиш? Трябва да ви е задължена, след като сте ѝ спасили живота.

— Защо пък не?

Образът на Мария Антоанета нахлу в него като пролетен вятър.

* * *

Райс седеше гол на крайчеца на покритото с балдахин легло и лекичко потреперваше от прохладния въздух, който идеше откъм вентилатора. Зад огромния прозорец се виждаше пасторалният пейзаж на осемнадесети век. Долу в градината бавно пристъпваха войниците от охраната, облечени в зелени камуфлажни якета, сини джинси и въоръжени с автомати. Градината на двореца Малкият Трианон — подобно на Версайската — беше истинско съкровище, което заслужаваше да бъде грижливо пазено. Принадлежеше на нацията, след като и без това бе прекалено голяма, за да бъде напъхана в темпоралния проход.

Мария Антоанета лежеше на леглото, облечена с черно ластично бельо и разглеждаше брой на списание „Вог“. Стените на спалнята бяха изпъстрени с платна на Буше — десетки квадратни метри от пищни задници, розови хълбоци и страстни сочни устни. Райс премести поглед към прелестите на Антоанета, които преливаха в леглото зад него и пое дълбоко въздух.

— Божичко — възкликна той, — как рисува само този човек.

Тоанет разкъса обвивката на един шоколад с фъстъци и посочи към списанието.

— Искам да ми донесеш кожени бикини. От съвсем малка мама все ме пъхаше в този отвратителен корсет. Казваше, че — как им викате там — ми били твърде големи.

Райс се облегна на масивната ѝ снага и я потупа успокояващо. Чувстваше се приятно оглупял. Седмицата, прекарана в безгрижни удоволствия, го бе превърнала в еуфорично животно.

— Забрави майка си, сладурче. Сега си с мен. Щом искаш проклетите бикини, ще ги имаш.

Тоанет облиза шоколада от пръстите си.

— Какво ще кажеш утре да отскочим до вилата? Ще се облечем като селяни и ще правим любов в някоя нива.

За миг Райс се поколеба. Седмицата в Париж беше прераснала в две, сигурно вече го търсеха. По дяволите, помисли си той.

— Страхотна идея. Ще поръчам по телефона да ни приготвят обяд за пикника. Фойе грас и трюфели...

Тоанет изду сърдито устни.

— Искам модерна храна. Пица, печено пиле и пържени картопки. — Райс повдигна примирено рамене и тя го обвини с ръце: — Обичаш ли ме, Райс?

— Да те обичам ли? Сладурче, влюбен съм дори в мисълта за теб!

Чувстваше се пиян от тази история, която се носеше без всякакъв контрол по неведоми пътища като огромния черен мотоциклет на неговото въображение. Мисълта, че се намира в Париж с малките магазинчета, неуспелите гилотини и шестгодишния Наполеон, жвакащ ароматна дъвка нейде в Корсика, го караше да се чувства като архангел Михаил на велосипед. Рече си, че мегаломанията е нещо рисковано и заразително. Е, само още няколко дни и ще се върне отново на работа...

Неочаквано видеотелефонът иззвъня. Райс навлече мекия домашен халат — доскорошно притежание на Луи Шестнадесети. Кралят едва ли щеше да се разсърди — след развода си живееше щастливо в Ница. Върху малкия екран изгря лицето на Моцарт.

— Къде си бе, човек?

— Във Франция — отвърна Райс. — Какво има?

— Проблеми, братче. Съдърланд се побърка да пие успокоителни. Най-малко шестима от управата, без да те броят теб, са изчезнали — в гласа на Моцарт вече почти не се долавяше акцент.

— Слушай, аз не съм изчезнал. Ще се върна след няколко дни.

— Работата е сериозна. Избухнаха бунтове. Команчите нападат вашите нефтени инсталации в Тексас. В Лондон и Виена има работнически стачки. Ония в Реалното време са се хванали за главите. Говорят, че щели да ни изтеглят обратно.

— Какво? — Райс почувства, че го завладя тревога.

— Ами да. Днес пристигна съобщението. Стоварват вината за провала на операцията върху вас. Прекалено забъркване с местните, фамилиарничене... Съдърланд също има пръст в това. Оказа се, че е организирала масонистите за нещо като пасивна съпротива или Бог знае какво...

— Майка му стара!

Политиците отново бяха оплели конците. Не стига, че се блъска две години да издигне инсталацията, а сега трябваше да оправя бъркотиите на Съдърланд. Той погледна към Моцарт:

— Като говорим за това, какво означаваше твоето „да ни изтеглят“? Да не искаш да кажеш, че си получил зелена карта? И как стана това?

— Уф, чакай бе, човек, не му е времето сега. Ще се върнеш, нали? Имаме нужда от теб — Моцарт надзърна над рамото му. — Можеш да доведеш и онази кукла зад теб. Но само побързай.

— Добре де, добре.

Хелимобилът на Райс пуфтеше с осемдесет мили в час по прашната магистрала. Наближаваха баварската граница. В далечината се виждаха острите върхове на Алпите, а по-наблизо, сред зелените поля, се белееха живописни къщици. Тъкмо бе приключило тяхното първо скарване. Тоанет бе настоявала за зелена карта, а Райс се помъчи да я убеди, че не може да ѝ уреди. В замяна ѝ предложи сива карта, която би ѝ позволила да посети някой друг клон на времето, но не и Реалното време. Така или иначе, ако закрият проекта, ще го прехвърлят някъде другаде и тогава ще я вземе със себе си. Искаше да постъпи честно с нея и да не я оставя в един свят без „Вог“ и фъстъчени шоколади. Но Антоанета не бе доволна от предложението му. След

близо няколко километра напрегната тишина тя започна да се гърчи на седалката.

— Трябва да се изчишкам — призна най-накрая. — Спри там, при онези проклети дървета.

— Окей — съгласи се Райс. — Окей.

Той прибра крилата и бавно спусна машината. Няколко подплашени крави се втурнаха в обратна посока. Пътят беше пуст. Райс излезе навън и се протегна, наблюдавайки как Тоанет се отдалечава към дърветата.

— Какво има? — извика той. — Наоколо няма жива душа. Хайде, свършвай по-бързо!

Изведнъж от канавката край пътя се надигнаха дузина въоръжени мъже и се нахвърлиха върху него. В ръцете си държаха архаични мускети. Носеха триъгълни шапки, перуки и наметала.

— Ама какво става бе? — извика Райс.

Водачът свали маската си и се поклони подигравателно. Красивото му тевтонско лице беше напудрено, устните начервени.

— Аз съм граф Аксел Ферсон. Ваш слуга, господине.

Името му беше познато — Ферсон беше любовник на Тоанет от времето преди революцията.

— Вижте, графе, сигурно ви е неприятно за онова, което става между мен и Антоанет, но струва ми се, че бихме могли да уредим въпроса. Какво ще кажете за цветен телевизор?

— Спестете ни сатанинските си изкушения, господине! — изрева гневно Ферсон. — Няма да си цапам ръцете с тази съзаклятническа крава. Ние сме членове на Освободителния фронт на свободните масони!

— Исусе! — възкликна Райс. — Сигурно се шегувате. Мислите ли, че можете да излезете срещу нас с тези тапешници?

— Известно ни е превъзходството ви в сферата на оръжията, господине. Ето защо смятам да ви взема за заложник — той нареди нещо на хората си. Завързаха Райс и го натикаха в една раздрънкана карета, която се бе появила от близката гора.

— Не можем ли поне да вземем моята кола? — проплака Райс. Той хвърли поглед назад към облегалата се отчаяно на хелимобила Тоанет.

— Ние отричаме вашите машини — заяви тържествено Ферсон. — Те са още едно доказателство, че сте безбожници. Скоро ще ви натикаме обратно в пъкъла, откъдето сте дошли!

— И с какво смятате да го направите? С дръжки за метли? — Райс се облегна върху стената на каретата, мъчейки се да не обръща внимание на вонята от волски изпражнения и пикоч. — Не приемайте нашата добронамереност за слабост. Ако решат да изпратят някоя армия Сиви карти през прохода, от вас няма да остане и пепел дори за един пепелник.

— Ние сме готови на саможертва! Всеки ден под знамето на Всевиждащото око застават нови бунтовници! Ние ще спасим нашето бъдеще! Бъдещето, което ни бе откраднато!

— Вашето бъдеще? — избухна Райс. — Слушайте, графе, знаете ли какво е това гилотина?

— Не искам да слушам повече за прокълнатите ви машинарии! — Ферсон се обърна към един от помощниците: — Завържи му устата!

Захвърлиха Райс в един обор недалеч от Залцбург. През петнадесетте мъчителни часа, докато се друсаше по пътя, той мислеше само за предателството на Тоанет. Ако ѝ беше обещал зелена карта, дали пак щеше да го заведе до засадата? Картата беше заветната цел на живота ѝ, но нима смяташе, че масонистите могат да ѝ я осигурят? Пазачите на Райс пристъпваха неспокойно зад прозорчето. От разговора им той стигна до извода, че Залцбург е обсаден.

До момента никой не бе дошъл да уговаря условията за освобождаването на Райс и масонистите ставаха все по-нервни. Ако можеше да сдъвче превръзката на устата, Райс бе уверен, че ще ги убеди да го пуснат. Изведнъж в далечината се разнесе тихо бръмчене, което не след дълго прерасна в оглушителен рев. Четирима от пазачите изтичаха към пътя, пред вратата остана само един. Райс се сгърчи и направи опит да седне. Внезапно гредите на покрива бяха изпотрошени от картечен огън. Няколко гранати избухнаха едновременно отпред и през прозорците нахлу гъст бял дим. Полузадушеният масонист насочи мускета си към Райс. Преди да успее да натисне спусъка, един автоматичен откос го прикова към стената.

Нисък широкоплещест мъж, облечен в кожено яке с фашистки опознавателни знаци и обут в черни кожени панталони, нахлу в стаята.

Той смъкна очилата от обгорялото си лице и под тях се показаха дръпнати ориенталски очи. Косата му беше вързана на дълга плитка. В ръката си държеше автоматична пушка, а гърдите му бяха обкичени с гранати.

— Добре — изръмжа той. — Последният.

Мъжът скъса превръзката от устата на Райс. От него лъхаше на пот, кожа и дим.

— Ти ли Райс?

Райс кимна и преглътна мъчително. Неговият спасител го изправи на крака и преряза въжетата с щика си.

— Аз Джебе Нойон от Транстемпоралната армия — каза мъжът и напъха в ръката на Райс кожена манерка с вкиснало мляко. — Пий! Това е кумис, добро за теб. Пий, Джебе Нойон казва!

Райс отпи една глътка и почувства, че му се повдига.

— Вие сте от Сивите карти, нали? — запита отпаднало.

— Армия от Сиви карти, вярно — рече Джебе. — Най-злите войници на всички времена и светове. Само пет човека пазили тебе, аз всички избил. Аз, Джебе Нойон, бил дясна ръка на Чингиз хан, ужас за всички, ясно? — Той погледна Райс с големите си печални очи. — Не си чувал за мен?

— Съжалявам, Джебе, не.

— Земята се въртеше под копитата на моя кон.

— Бас държа, че си прав, човече.

— Ще яздиш с мен — той задърпа Райс към вратата. — И ще видиш как се върти Земята под грайферите на моя хиляда и петстотин кубиков „Харлей“, окей?

От хълма над Залцбург пред тях се разкри гледката на един безумен анахронизъм. Пред вратите на рафинерията се въргаляха труповете на местните войници, облечени в мундири и препасани с кожени паласки. Поредният батальон тъкмо приближаваше в каре — с вдигнати напред мускети. Шепа хуни и монголи, заели позиция на входа, отвърнаха с трасирац картечен огън. Неколцината останали живи след пукотевицата побързаха да се разбягат. Джебе Нойон се разсмя глухо.

— Напомня ми обсадата на Камбалук! Само дето няма набити на кол глави и отрязани уши. Сега сме цивилизовани, нали, приятел? Но

ако много се спече, току-виж повикаме хеликоптерите. Малко напалм като във Виетнам, а? Ще им припари.

— Не бива да го правим, Джебе — отвърна Райс. — Нещастните копелдаци нямат никакъв шанс.

Джебе сви рамене.

— Е, понякога забравям. Окей! Все ме сърби да завладея света.

Той стъпи върху педала на мотора и се намръщи. Райс прегърна лъскавото кожено яке и двамата полетяха надолу по хълма. Джебе реши да си изкара яда на противника и се понесе с бясна скорост по улиците, разпръсквайки група гренадири. Откъснати ръце и крака се разхвърчаха наоколо. Само страхът помогна на Райс да се задържи на мотора. Джебе спря едва зад портала на инсталацията. Веднага ги заобиколи шумна орда от монголи в камуфлажни облекла, препасани с картечни ленти. Райс ги разблъска, превивайки се от болки в бъбреците.

Небето над замъка Хохензалцбург се озари от сиянието на йонизиращата радиация. Разширяваха прохода до максимално енергетично ниво, за да могат да изпратят още подразделения от Сиви карти. В обратна посока пък не спираше потокът от нефт, картини и скъпоценности. Над главите се носеше ревят на реактивни двигатели — кацаха самолетите, с които евакуираха персонала от Африка. Римски центуриони, облечени в леки ризници и нарамили ракетомети, охраняваха пътя от летището до прохода. Сред тълпата евакуирани бе и Моцарт, който ентусиазирано махаше на Райс.

— Изтеглят ни, човече! Страхотно, а? Обратно в Реалното време.

Райс огледа купчината от полуразглобени помпи, охладители и сондажни елементи.

— Какъв срам — промърмори той. — Толкова работа и всичко отиде на вятъра.

— Не се ядосвай. Това не е единственият осемнайсети век. Важното е да не губим хора.

Изведнъж охраната при портала се разбяга и през вратите нахлу с рев хелимобилът на Райс. Половин дузина маниаци масонисти продължаваха да висят по вратите и да блъскаат с юмрук предното стъкло. Джебе Монголски се хвърли срещу нашествениците и ги посече с невероятна бързина, докато отряд римски legioneri, въоръжени с огнепръскачки, заляха входа с пламъци. От хелимобила

изскочи Мария Антоанета. Джебе посегна да я сграбчи, но ръкавът ѝ остана в ръката му. Тя забеляза Моцарт и се втурна към него. Джебе я следваше по петите.

— Волф, негоднико! — извика жената. — Значи ме изостави, а? А какво стана с обещанията ти, свиня такава?

Моцарт взе да си трие очилата. След това се обърна към Райс:

— Коя е тази жена?

— Зелената карта, Волф! Нали каза, че ако предам Райс на масонистите, ще ми осигуриш зелена карта! — тя спря да си поеме дъх и Джебе я сграбчи за рамото. Когато се извърна към него, монголецът я халоса по главата и Мария се свлече в несвяст. Джебе присви очи към Моцарт.

— Значи ти си бил, а? Ти си предателят — с бързината на светкавица войникът измъкна пистолета от кобура си и го опря в носа на Моцарт. — Бас държа, че като гръмна, от теб ще останат само ушите.

В двора екна самотен изстрел. Главата на Джебе подскочи и той се просна назад. Райс се завъртя. Пред вратата на склада се хилеше Паркър, с пистолет Валтер в ръка.

— Успокой се, Райс — каза той и приближи. — Такива като него имаме много.

— Но ти го уби!

— Е, и какво? — отвърна Паркър и прегърна Моцарт през рамо. — Ето го моето момче. Миналият месец изпратих няколко негови парчета нагоре по кабела. И знаеш ли какво? Момчето сега е на пето място в попкласацията! Пето място в топа!

— Паркър, ти ли му уреди зелена карта?

— Не — поклати глава Моцарт. — Съдърланд.

— И защо го направи?

— Не знам бе, човек, кълна се! Е, може би защото изиграх пред нея ролята, която искаше да види. Съкрушеният човек, комуто крадат музиката, на когото опустошават душата — Моцарт вдигна нагоре очи. — Тя ми даде зелената карта, но и това не ѝ помогна да се отърси от чувството за вина. Останалото го знаеш.

— Знам го. Уплашил си се, че няма скоро да се оттеглим. Затова реши да въвлечеш и мен в бъркотията. Ти си накарал Тоанет да ме предаде на масонистите. Идеята е била твоя.

Чула името си, Тоанет изпъшка в краката им. Райс сведе поглед към нея. Въпреки калта, охлузванията и скъсаните си джинси, тя си оставаше най-красивото същество, което някога бе виждал. Моцарт сви рамене.

— Аз самият на времето бях свободен масон. Виж бе, човек, те са неспокойни души. Достатъчно беше да подхвърля нещо тук-там и ето какво стана — той махна с ръка към касапницата зад тях. — Знаех, че ще намериш начин да се измъкнеш.

— Не можеш да използваш хората по този начин!

— Глупости, Райс! Ами ти непрекъснато ме използваше! Трябваше да предизвикам обсадата, за да накарам ония от Реалното време да ни изтеглят. За Бога, не мога да чакам петнадесет години! Според историята, след петнадесет години аз ще съм мъртъв! Не искам да умра в тази дупка! Искам да имам кола и собствено звукозаписно студио!

— Забрави това, приятелче! — поклати глава Райс. — Достатъчно е в Реалното време само да разберат какви си ги забъркал...

Паркър се разсмя:

— Грещиш, Райс. Тук става дума за хитове, за върха на попкласацията. А не за някаква си пиклива рафинерия — той положи ръка върху рамото на Моцарт. — Хайде, Волф, момчето ми, да поемаме към прохода. Ще трябва да подпишеш някои документи, веднага щом цъфнем в бъдещето...

Слънцето вече залязваше, но в далечината продължаваха да гърмят топове, които засипваха града с картеч. Райс се вцепени, когато няколко шрапнела изчаткаха по варелите наблизо. След това въздъхна и поклати разбиращо глава. Времето на Залцбург беше изтекло. Той привлече Тоанет към себе си и потъна в безопасността на прохода...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.